

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO (LETO) XXXI. (25)
No. (štev.) 42

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
19. novembra 1972

Žive kličem

Milan Magister

Te dni so Poljaki in Ukrajinci v Buenos Airesu svečano proslavili prihod svojih prvih rojakov v Argentino, kar se je zgodilo pred petinsedemdesetimi leti, natančno dne 27. avgusta 1897. Tedaj je prišlo nekaj Poljakov in Ukrajincev iz Avstrije, Galicije v Argentino in so se kot koloni nastanili v pokrajini Misiones. Poljaki so 75-letnici posvetili uvodnike svojih listov, kajti že ob 70-letnici so se spomnili prihoda s posebnimi študijami. Ukrajinci pa so dogodek proslavili z velikim pevskim in folklornim nastopom v Teatru Coliseo, kjer je imel slavnostni govor prvi ukrajinski škof v Argentini msgr. Sapeljak. Udeležili so se proslave zastopniki argentinskih oblasti, pa tudi poslanec ukrajinskega metropolita iz Združenih držav ter buenosaireski škof msgr. Aramburu.

Zakaj omenjamo to? Ne samo, ker smo bili tudi Slovenci povabljeni na to njihovo slovesnost (naj te besede veljajo za poročilo o njej) temveč predvsem zato, ker tak dogodek nam Slovincem izprašuje — vest.

Prvi Slovenci so namreč prišli — organizirano — v to deželo ob La Plati že dvajset let prej (l. 1878) ter bi drugo leto lahko proslavili že 95-letnico. Le slovenski prevod Martina Fiera se je spomnil devetdesetletnice slovenske pričujočnosti v Argentini in je bil celo poklonjen „ali gran pueblo argentino“ kot v zahvalo. To je bilo in to je vse. Toda — ali pa vemo natančno, kako se je ta prva naselitev zgodila in zakaj? Ali nas kaj zanima, kako se je tem prvim slovenskim „kolonom“, da, še slovenskim „gavčem“ godilo? Kako se je v teh ledaj? Je v njem še kakšen sled zavesti „slovenskega porekla“, da bi mogli z njim pobiti teorijo, da je že tretji rod poargentintin, četrti pa da izgubi že zavest porekla. Ali pa jo potrditi? Kako se izgublja slovenstvo pri preprostih izseljencih, v tem primeru dolenskih in goriških kmetov, kako pri inteligenčni emigraciji? V Združenih državah se je pokazalo, da se inteligence prej raznarodi, kakor preprosto ljudstvo; morda je najti v ostankih teh prvih preprostih izseljencev vendarle devetdeset let živo sled slovenstva?

Vse to mi je šlo skozi možgane in srce, ko sem poslušal zgodovino ukrajinske naselitve. Poljaki imajo kolikor toliko znanstveno opisano zgodovino svoje naselitve, Ukrajinci ne. In mi? Imamo sicer rokopišno disertacijo o poznem in sodobnem razvoju slovenske emigracije, tudi mnogo gradiva je v Zbornikih o naši emigraciji, toda o tej prvi emigraciji pred devetdesetimi leti vemo le toliko, kar nam je ohranil pokojni msgr. Hladnik v svojih potih po Argentini sem in tja, ko je prišel še s temi gavči in polgavči v stik. Nihče dolej pa še ni šel gledat v arhive. Ne tukajšnje ne dunajske, kajti prvi naselitelji val Slovencev je bil plod dogovora med argentinsko in avstrijsko vlado. Pa tudi ne v domače slovenske časopise, kjer se je pred odhodom prvih družin v Argentino vodila žgoča debata, zakaj tako daleč in ne morda v bližnji Bosno? Vse to nujno kliče po raziskavanju. Saj niti ne vemo, kaj smo teh devetdeset let Slovenci prispevali razvoju Argentine in kje se pozna naša prisotnost. Nekaj malega vemo iz — spominov, iz dokumentov ne. In to sem hotel poudariti ob tej priliki: mi sami si izpodrezavamo svoje korenine v tej zemlji, ker uničujemo in ne znamo hraniti dokazov našega dela v tej deželi. Kje imamo kako sobo, da ne rečem, kakšno družstvo, ki bi zbiralo in hranilo dokaze našega bivanja tu v sedanosti in preteklosti? Ima vsako društvo svoj arhiv in ali ga hrani? Kje so izvodi vsega tiska iz predhodne in še prejšnje dobe? Danes ni dobiti v roke niti tiskov izpred vojne, kajti državne knjižnice jih nimajo, privatniki jih ne hranijo — niti Hladnik ni shranjeval svojih časopisov!

SLOVENIJA V SVETU

Iz govora mendoškim Slovincem
v mesecu septembru

Teolog Rahner pravi, da se človek izoblikuje iz svoje bodočnosti. To pomeni, da je človekova rast v vseh ozirom pogojena na načrtih, na ciljih, ki si jih je zastavil, in ne na pehanju za njimi. Ne smemo pa pozabiti, da so ti načrti zgrajeni na človekovi preteklosti, ki se skozi njegovo sedanost preliva v bodočnost. Če Schiller je naznačil enak misel: „Človek raste s svojimi cilji.“ Čim večje cilje ima, tem večja bo njegova postava, ne telesna, marveč duhovna. Ti nameni, ti cilji bodo pa svetni in onostranski. Pri naravnih, svetnih se izoblikujemo v strokovnjake v svojem poklicu, v narodnjake z ozirom na svoj izvor, v modre ljudi po naravnavanju svojega življenja; onostranski cilji pa nas vodijo v svetništvo, k večni podobnosti Bogu, kar je dopolnitev, skrajna velikost človeka.

Brez umišljanja bodočnosti zase, za svojo družino, za prijatelje, za skupnost, za svoj narod, za ves svet — je človek mrtva stvar. Zgodovina zapisuje njegov trud in vemo, da se veliki premiki človeštva — v dobro ali slabo — izvršijo po velikih umislih, rekli bi skoro sanjah, prividih bodočnosti in daljnih zvezd, ki naj se jim približuje človeštvo. (Samo en primer, ki ga vsi živimo: pristanek človeka na luni.)

Kakor človek pa tudi človeške družbene enote rastejo in se izoblikujejo iz svoje bodočnosti. Človeške družbene enote so družina (osnovna celica), soseska, skupnost, narod, Cerkev. Tako družina, narod, Cerkev, tudi mi Slovenci vsenarodna skupnost in versko občestvo. Po eni strani dihamo iz narodove krvi, po drugi pa iz verskega bogastva istega naroda, ki je bil pred 1100 leti cepljen na Kristusovo trto.

Resnice iz preteklosti

Prav ta mesec poteka 25 let, odkar so prvi poveljni begunci stopili na argentinska tla. Ko se radi oziramo nazaj na to dobo, priznavamo, da je bila polna, kajti ugotavljamo naslednje resnice:

- slovenski narod v Argentini živi;
 - zvestoba slovenstvu in veri ostaja nespremenjena v veliko več kot polovičnem odstotku; nekaj odkrhnjenih delov je zmeraj pričakovati;
 - kulturni sadovi tolikšni, da že tudi domovina srka iz njih;
 - predstavitev slovenskega naroda kot naroda drugim narodom po osebni zavesti izmed nas in po delu različnih skupnosti v tej smeri, je v ponos sedanjemu našemu narodu;
 - na drevesu narodne skupnosti poganjajo mladike novega rodu, ki išče novih slovenskih poti rodu, iz katerega misli in živi.
- Naravno je, da se kot Izraelci v puščavi po tej prehojeni poti spet in spet sprašujemo, kje je naša obljubljena dežela, kam gre naša pot, kaj misli Bog z nami. Ko bi se ne spraševali, bi bili

V Združenih državah so začeli pred letom z veliko agitacijo med staronaseljenci, naj pišejo svoje spomine in spomine na svoje starše, v kolikor še vedo, kako se je razvijalo življenje emigracije v ZDA. Hladnikova omemba iz pogovorov s starimi gavči, da so prvi prišli sem l. 1878, je lahko resnična, ali pa ne, kajti koliko je zaupati spominu, lahko iz skušnje vemo na vsakem koraku. Toda Prijateljstvo pričevanje v Staroslovenecih o debati tega leta o tem, ali naj gredo v Argentino ali ne, nam šele da trdni temelj za naš prihod sem v omenjenem letu. Nujno ga je treba potrditi tudi s tukajšnjo dokumentacijo ministrstva za vseljevanje, da bi lahko drugo leto proslavili 95-letnico naših prvih kolonov v tej „Srebrni deželi“, kakor so jo letos proslavili Poljaki, še bolj pa Ukrajinci.

mrtvi. a se o tem sprašuje naša mladina, nam je v veselje in zadoščenje za darovane napore.

Po čem se sprašujemo vsi?

Zakaj naj se zavestno odločamo za slovensko narodnost?

Zakaj naj naši napori ne prenehajo; ali je smiselno in smoterno žrtvovanje za vzdrževanje slovenskega jezika, naše skupnosti; ali je vredno prenašati bolečine malega naroda; ali bi ne bilo bolje prešteti leta možnega obstoja naše skupnosti, postaviti mejo življenja, ugotoviti, da se pač ne izplača; obrniti hrbet in poiskati zatišja v samosvoji zadovoljnosti in udobnosti?

Dva odgovora se nudita:

1. načelen in
2. koristonosen.

Načelni odgovor je povezan z našo vestjo in smotnostjo našega življenja, z našim poklicem. In naš poklic so dane okoliščine, v katere nas je postavila božja volja in v katerih se moramo odločiti za naš večni blagor, za naše zveličanje.

In te okoliščine so naša preteklost, preteklost naših staršev, izvor in namen njihovega begunstva ter izseljenstva, nato pa naša sedanost v tesnem stiku s prihodnostjo. Da se pravilno odzovemo našemu poklicu, to je naša dolžnost; zato je tudi prav in pravilno spoznavanje del dolžnosti vsakega posameznika izmed nas. To dolžnost pa nam narekuje vest, ki je naš najvišji gospodar. In če vest zahteva nekaj, — v našem primeru so to napori za blagor ljudi in skupnosti, v kateri živimo in imamo z njo skupne cilje — jo je treba in velja, da se jim v celoti oddamo svojo notranjost izpostavljali bacilom duševnih boleznih in končali na psihiatrični postelji. (Ako bi ljudje živeli po vesti, bi potreba psihiatrov ostala pri dnu!)

Drugi odgovor pa je koristonosen. Ne mislim tukaj na osebne koristi, čeprav so same po sebi vključene; gre za koristonost skupnosti, slovenskega naroda, naše skupnosti v Argentini, skupnosti v Mendozi.

Naš cilj pa ni samo ohranjanje slovenstva. To bi bila rakova pot. Naša miselnost mora biti miselnost načrtov in snovanja. Obramba sama ne bo preživela dolgega obleganja; kajti: ali imamo dovolj vode in hrane, da vzdržimo v utrdbi, ne da bi tvegali izpad (kakor črtomir)? Postavitev dolgotrajnih ciljev je nujna posledica hotenja po življenju.

Smotri slovenstva

Premišljam in zarisujejo se mi tile smotri slovenstva:

1. Ker je naša zemlja majhna, bo Slovencev po svetu več, ne pa manj. Stalna postavka slovenskega naroda je tedaj njegovo izseljenstvo.
2. Slovenski narod ne živi samo na svoji zemlji, temveč tudi v zamejstvu, v tujih državah Italije, Avstrije in Madžarske.
3. Teritorialna skupnost vseh Slo-

Kje so mladi znanstveniki, ki bi se tega posla lotili? Kje so fondi, ki bi poravnali stroške takega preiskavanja, kajti nezbrano in še nepoznano gradivo leži v Buenos Aires, pa na Dunaju in v Ljubljani. Pa tudi v Formosi, kjer so Slovenci sodelovali pri ustanovitvi tega mesta. Kdo je šel pogledat v farno cerkev, če sta tam še zvonova, vlija v Gorici, dar prvih naših kolonov, in če morda ne nosita celo slovenskega napisa? Morda je tam celo tako navaden napis naših zvonov, kakor je tisti: Vivos voco — žive kličem!

Žive pozivljam na zbiranje in hranjenje naše sodobnosti, na poživljanje spominov na polpreteklost in hranjenje tudi najstarejših naših pričevanj, predvsem — kličem človeka, ki bi se lotil zgodovine prvega slovenskega vseljevanja v Argentino!

Mentira — arma comunista predilecta

Una de las armas más usadas por los gobiernos y partidos comunistas es la mentira. No importa lo absurdo e increíble que pueda parecer, siempre hay algunos, que creen en ella.

Hace unos días se constituyó en Dinamarca una autotitulada "Comisión Internacional de Investigaciones sobre Crímenes de Guerra de EE. UU. en Indochina". Unos cuantos comunistas, izquierdistas e idiotas útiles se proclamaron a sí mismos en jueces neutrales y —como siempre en cosas así— responsabilizaron Estados Unidos de genocidio y otro crímenes de guerra e Vietnam. Claro que esta comisión, bien orquestada y fuertemente partidista, no ha dicho nada sobre otros crímenes y genocidios, que efectuaron los revolucionarios comunistas, como la matanza de Katyn por los rusos, exterminio de los tibetanos por los chinos y las "hazañas" de Tito en Pliberk y Kočevje sobre indefensos soldados croatas y eslovenos.

La técnica parece sencilla: "Echad más lodo sobre los demás y gritemos más fuerte, para que no se oigan nuestros crímenes". Si, pero por cuanto tiempo? En la historia siempre triunfa la verdad, si bien algunas veces tarde.

vencev po svetu je res nemogoče; toda to pa ne more biti vzrok za njegovo izginotje, ker se upira razumu in volji slovenski.

4. Kljub navidezni moči velikih držav je resničnost taka, da so le družbene skupine v teh državnih kolosih, ki ostajajo v globinah, tiste, ki vodijo življenje. Te skupine pa so ali narodi ali pa izbranci okoli velikih duhov, ki oblikujejo državno življenje. Zakaj ne bi Slovenci kot narod, razsejan po vseh celinah sveta, ohranjali svoje samobitnosti v korist svojemu narodu in v korist državi, za katere gre naše vsakdanje poklicno delo?

5. Zgodovina držav, zlasti tistih, skozi katere je morala potekati slovenska zgodovina, je spremenljiva in njihove oblike niso stalne. Tudi kadar bi Slovenci dosegli svojo državo na stranjenem teritoriju, nihov narod ne bo mogel niti ne smel biti omejen teritorialno; temveč se bo moral samostojno izoblikovati in samostojno živeti med vse narode. To pa seveda ne pomeni, da bi se odrekal svoji narodnosti, marveč bi jo okrepil v tesnejšem stiku s prvimi drugih ljudstev, kateri imajo vrednote in vrline, ki so mu potrebne, da si jih presadi tudi na svoje podrčje. Da se izognemo udarcem zgodovine in škodi, ki jo le-ti prinašajo našemu narodu, je naša svetovna povezanost protiutež časovnim razmejitvam našega domačega ozemlja. In v tej nalogi je emigracija močna, je talent, ki še ni bil dan slovenskemu, je prednost, ki je niti domovina nima in jo moramo šele mi njej posredovati. Nikdar ni bila Slovenija v svetu tako močna kot danes. Ko se bo zrušil dušič komunistični režim doma v Sloveniji, šele takrat bodo uporabne rezerve, ki jih danes množijo naša emigracija. Te rezerve so kulturne, oplajanje naše naše kulture s kulturami vseh narodov, kjerkoli živimo — (pomislimo samo na Kosove pesnitve z japonskimi motivi; zakaj bi ne bilo slovenskega pesništva z argentinsko problematiko

in motivi?) — dalje so gospodarske, posejanost slovenskega gospodarskega talenta po vsem svetu z uraččenostjo v zemljah gospodarske dejavnosti; verske — kako lahko se bo pomnožila mreža naših misijonarjev in kako laže se bo pomnožil delež slovenskega naroda vesoljnemu bratstvu, izraženemu v Cerkvi; politične — koliko nepotrebnih zvez si je emigracija nabrala po vseh državah, da bo lahko služila nekoč svojemu trpečemu narodu — kako veliko poslanstvo je dano v tem oziru rodu, rojenemu izven Slovenije, pa s srcem v svojem rodu!

Vse to se steka v eno samo geslo: SLOVENIJA V SVETU! Ne Slovenija proti svetu, v škodo svetu, v nesozitje s svetom, v skreganost z njim in z deželami, v katerih Slovenci prebivajo — nasprotno: Slovenija v svetu zato, ker hoče tudi naš mali slovenski narod prispevati s svojim skromnim darom k svetovnemu sožitju, ko vprav majhen narod, ki je v svetu tako majhen, vendar vse bolj izvršuje kot pa veliki prevzetni narodi. Ni pa rečeno s tem, da bi ta prispevek moral zahtevati zabrisanje slovenske narodnosti. S takim izginotjem ne bodo veliki narodi postali prav nič večji, temveč bodo vprav zaradi te osirotelosti malih narodov tudi sami osiroteli. Posledice krivic ne padejo samo na tiste, ki krivico trpe, marveč tudi na one, ki jo delajo — o tem priča zgodovina!

SLOVENIJA V SVETU je na svojih početkih, osveča se, omišlja se. Ni še jasna, ni brezdvodna; še išče, tipa, izprašuje svojo vest. Vsak izmed nas je del te Slovenije v svetu; vest vsakega izmed nas je zasutek, s katerim jo zarisujemo. Toda smer je, luč je v daljavi; in morda bomo po štiridesetih letih begunstva in izseljenstva zares zagledali „obljubljeno deželo“ Slovenije v svetu, ki bo zrastle na nekdanj nerazumljivi žrtvi naših očetov in mater, ki so jo leta 1945 v begunski culi ponesli v svet in s tem nehote razširili meje svojemu ljubljemu narodu.

Komunizem kreditnih kart

DRUŽBENI RAZKROJ V JUGOSLAVIJI

Ljudje iz Zahoda, ki obiščejo komunistično Jugoslavijo, ne kot navadni turisti, ki se pustijo vplivati od zunanjih tiskov lepe pokrajine, raznolikosti običajev ter pestrosti narodnih značilnosti, temveč jih zanima družbena, gospodarska in verska ureditev države, ugotavljajo, da je sistem, ki danes vlada v tej državi težko vskladiti s sistemi drugih sovjetskih satelitov, še manj s komunističnim vzorcem Sovjetske zveze. Jugoslovanska komunistična partija je namreč že dolgo tega, kar po svoje tolmači marksistično ideologijo. Uporabila je iz nje taktiko uničenja svojih nasprotnikov ob nastopu oblasti, potem pa se iz dneva v dan prilagaja razvoju, tako družbenemu kakor gospodarskemu, z enim samim namenom: da se ohrani na oblasti za vsako ceno.

Razrvano socialistično gospodarstvo v Jugoslaviji bi bilo primerno imenovati „komunizem kreditnih kart“, ker se je spremenil v neko mešanico kapitalizma in okornega državnega planiranja.

Tujske kolonije

Na eni strani je država polna majhnih zasebnih podjetij, ki ne zaposlujejo več kot po pet ljudi, po drugi strani pa si Titova komunistična vlada ne dela preglavic, odnosno to sama pospešuje, da se dalmatinska obala spremeni v zabavišče za tužce. Tužcem, Nemcem in drugim zahodnoevropskim narodom je dovoljeno svobodno graditi hotele in zabavišča, tako da so cela področja, zlasti nekateri otoki, kjer ne vidiš hrvaškega ali srbskega napisa in tudi skoro ne slišiš domače govorce. Britanski turisti imajo npr. svoja zabavišča, nemški tudi svoje nudistične kolonije. Vsi tuji turisti imajo prost vstop v velike javne igralnice, ki so raztresene vzdolž jadranske obale, od slovenskega Primorja do Boke Kotorske.

Jugoslovanski milijonarji

Zaradi splošnega lova za denarjem, ki so mu predani najvišji partijski vr-

(Nad. na 2. str.)

Britanska kraljica v Jugoslaviji

LJUBLJANE NE OBIŠČE

V razmere, ki mejijo na dejanski družbeni in gospodarski kaos, je pretekli torkel priletela na štiridnevni obisk v Jugoslavijo britanska kraljica Elizabeta s princem Filipom, svojo hčerko 22-letno princeso Ano in običajnim dvornim spremstvom.

Na letališču jo je pričakal diktator Tito z ženo Jovanko, bivšo partizansko borko, in drugimi partijskimi veljaki in jo v avtomobilu popeljal skozi beograjske ulice stanovat v bivšo kraljevo palačo na Dedinju.

Partija s svojimi kadri v vseh pogojah javnega življenja, od šolstva do policije, je organizirala in spravila na ulice, kjer se je vozila Elizabeta, množice ljudstva in otrok z britanskimi in jugoslovanskimi komunističnimi zastavicami v rokah.

Britanska kraljica Elizabeta je od svojega nastopa leta 1953 obiskala ok. 50 držav, je pa to njen prvi obisk in sploh prvi obisk britanskega monarha komunistični državi. Tito je bil na obisku v Londonu takoj leta 1953 in je od takrat naprej vabil Elizabeto, da bi mu obisk vrnila. V Londonu je bil nato še enkrat, in sicer lanskega novembra. Angleži so se 19 let obnavljali, da bi Elizabeto poslali na obisk v Beograd, končno pa je britanska vlada letošnje poletje sklenila, da jo pošlje, ker da so razmere v Evropi sedaj take, da tak obisk prestiža britanske krone (kolikor ga še ima) ne bo zmanjšal. V Londonu obisk v Beogradu, se pravi v komunistični državi, smatrajo kot nekaj predhodni poskus za morebitni poz-

nejši Elizabetin obisk v Moskvi, bivšem edinem središču svetovnega komunizma. Njen obisk v Moskvi da bo primeren v slučaju, če bo tkim. vseevropska varnostna konferenca, ki jo pripravljajo za prve mesece prihodnjega leta, uspela in se bo tako napetost med Vzhodom in Zahodom znatno zmanjšala, dasi v sovjetsko korist.

Elizabeta se je mudila v torek in sredo v Beogradu, nato pa je imela na programu obisk jadranskega pristanišča Dubrovnika, črnogorske prestolnice Titograd (bivše Cetinje), dalje zagrebskega mesta, kjer so ji pripravili peš sprehod po zagrebski Ilici, medtem ko bi princesa Ana obiskala zagrebsko univerzo. Pred vrnitvijo v London je Tito Elizabeti pripravil še poseben sprejem na svojem otoku Brioni.

Komunistična policija je že v Beogradu, potem v Titogradu in Dubrovniku, predvsem pa v Zagrebu, podzela najstrožje ukrepe, da se Elizabeti in njenemu spremstvu ne bi kaj pripetilo. Hrvaške partijske nacionaliste je novo vodstvo hrvaške partije s pogromi in procesi, ki so prav sedaj v teku na zagrebskem sodišču proti njim, začasno pritislilo k tlom.

Kakor slehernega predstavnika svobodnega Zahoda, tako tudi britanske Kraljice Elizabete ne bo v Ljubljano. Tito in njegova partija vztrajno izključujeta Ljubljano iz programa obiska katerega koli zahodnega državnika v Jugoslaviji. V Ljubljano prihajajo samo sovjetski generali, kadar se le-ti mudijo v Jugoslaviji.

Polarizacija v Čilu

PROBLEMI Z BAKROM

Marksistični čilski predsednik Allende je začel v vedno večji družbeni in gospodarski nered. Doslej se mu ni posrečilo streti opozicije v parlamentu in tudi ne opozicije med narodom samim, ki dejansko vedno bolj narašča.

Nov razvoj v smeri še večjega nerada in razrvanosti se je začel pretekli teden, ko so v stavko za nedoločeno čas stopili šoferji in lastniki tovornjakov po vsej državi. Ustavil se je prevoz gradbenega materiala, živil in sploh skoro celoten promet. Priključili so se jim še lastniki taksijev, nato pa še trgovci, ki dvakrat po 24 ur niso odprli trgovin. Kot povod za stavko so šoferji in lastniki tovornjakov navedli Allendejevo vztrajno odklanjanje zvišanja prevoznih tarif, ker zaradi zvišanja cen goriva in avtomobilskim nadomestnim delom ne morejo več rentabilno voziti.

Vojska je skoro po vseh čilskih provincah proglasila obsedno stanje, da bi

čim bolj zavrla morebitne izgrede. Vlada je začasno zasegla tudi vse radijske postaje ter so le-te smele oddajati samo uradna poročila o stanju v državi.

K tem problemom se je pridružil še vprašanje nadaljnega izvoza čilskega bakra, na katerem pravzaprav sloni celotno čilsko gospodarstvo. Severnoameriška firma Kennecott, bivša lastnica nekaterih čilskih rudnikov, je namreč pri francoskem sodišču v Parizu sklenilo zaseči 1250 ton čilskega bakra, ki je na ladji Oldendorf prihajal v Francijo, dokler ne bi bil končan celoten sodni postopek, na katerem bi zaslišalo predstavnike čilske vlade in firme Kennecott o pravilnosti ali nepravilnosti čilskega podržavljenja bakrenih rudnikov. Ladja Oldendorf je sicer namesto v Le Havre odplula v Rotterdam, da se je izognila francoski zasegi, vendar s tem to vprašanje ni rešeno. Kennecott je namreč podobne

Mednarodni teden

Zahodnonemški zunanji minister

Walter Scheel je odpoval v Peking na petdnevni obisk, kjer je imel razgovore s kitajskim zunanjim ministrom Ci Peng-fejem. Na letališču so ga pričakali poslaniški osem evropskih držav: Anglije, Francije, Belgije, Nizozemske, Italije, Danske, Avstrije in Švice. Kitajska in Zahodna Nemčija sta sedaj po 30 letih vzpostavili redne diplomatske odnose.

Med bombardiranjem Hanoja je bilo zadeto tudi francosko veleposlaništvo ter je bil težko ranjen francoski odpravnik poslov Pierre Susini. Ameriška vlada se je opravičila za incident. Leta 1966 sta bili pri bombardiranju Hanoja poškodovani tudi romunsko in kitajsko veleposlaništvo, vendar brez človeških žrtev.

Japonska vlada je poslala na majhne tihomorske otoke posebno komisijo, ki bo preiskovala pragozdove, v katerih se verjetno še skrivajo japonski vojaki iz druge svetovne vojne, ki se niso predali zmagovitim Amerikancem. Nedavno se je vrnil v civilizirani svet sedaj 57 letni Yokoi, ki se je skrival v pragozdu otoka Guam 27 let. Ob vrnitvi so mu v Tokiju priredili velik sprejem.

Svobodni in nesvobodni svet je dolžan ZDA trenutno 30.600 milijonov dolarjev, je objavilo severnoameriško finančno ministrstvo. V to vsoto niso vključeni neporavnani dolgovi še iz prve svetovne vojne in prav tako ne dolgovi iz druge svetovne vojne.

korake, kakor pred francoskim sodiščem, podzela tudi v drugih državah, ki uvažajo čilski baker.

Medtem se življenje v Čilu z vso hitrostjo draži. Allende je sicer obljubil 100 odstotno zvišanje plač, toda je istočasno objavil, da so se cene v letošnjem letu v Čilu dvignile za 99,9 odstotka. Uradnik v Čilu zasluži povprečno 2000 eskudov mesečno. Prav toliko stane n. pr. škatla za kemične poskuse v trgovini z igračami, ali kosilo za štiri osebe v srednje vrste restavraciji. Delavec v Čilu danes zasluži dnevno 40 eskudov, medtem ko je najnižja tarifa taksijev 80 eskudov. Dve steklenični sandviči v baru. Ameriški dolar je mogoče na črni borzi zamenjati za nad 300 eskudov, medtem ko je povprečna uradna menjava 40 eskudov.

Polarizacija življenja je vedno hitrejša. Izgleda, da bo neizogibno prišlo do eksplozije nasilja, ki ga bodo povzročili komunisti, ker ne bodo mogli mirno gledati, kako se jim podirajo temelji socialistične zgradbe, ki so jo hoteli po nepričakovani zmagi na volitvah zgraditi v Čilu.

Slavje v Auschwitzu

PET KARDINALOV SOMAŠUJE

Minulo nedeljo se je nad 100.000 ljudi zbralo v bivšem nacističnem taborišču v Auschwitzu na Poljskem, na slavlju prve obletnice proglasitve svetnikom poljskega duhovnika Maksimilijana Kolbeja, ki so ga nacisti v Auschwitzu ubili leta 1941 namesto nekega drugega jetnika, za katerega je šel prostovoljno v smrt.

Somaševali so filadelfijski nadškof kardinal John Krol, bivši pittsburski škof kardinal John Wright, rimski kardinal Paolo Bertoli, krakovski kardinal Karol Wojtyła in primas Poljske, kardinal Štefan Wyszyński.

Med ogromno množico ljudi, ki je

KOMUNIZEM KREDITNIH KART

(Nad. s 1. str.)

hovi do najnižjih režimskih priganjčev, je razumljivo, da tudi drugi, večinski del prebivalstva ne zaostaja za njimi. Ker je partiji uspelo v dveh in pol desetletjih skoro zadržati v ljudeh smisel za višje vrednote, zlasti med mlajšimi generacijami, je dejansko ropanje države na dnevem redu. Tako uspe mnogim nagraditi si veliko bogastvo, ki je v popolni opreki s socialističnim sistemom, ki naj bi vladal v Jugoslaviji. Diktator Tito je nedavno znova rotnel proti „novim milijonarjem in milijardirjem“, ne da bi najprej sam sebi pogledal v žep. V svojih napadih na „grmadenje bogastva“ je sicer uporabljal številke starih dinarjev, kar pomeni da je v današnji komunistični Jugoslaviji že milijonar, kdor ima prihranjenih ali kakor koli pridobljenih komaj 600 ameriških dolarjev. Milijarder pa si mora nakopičiti že lepo vsoto 600.000 dolarjev in teh je, kakor cenijo zahodni opazovalci, okrog 200 v državi. Med njimi so seveda večina partijski, ki imajo še večje vsote naložene v inozemskih bankah.

Izbegavanje davkov

Če nisi član partije in že visoko na položaju, je v Jugoslaviji danes precej težko postati milijarder. Gre za grmadenje denarje kot takega, ki ga je najlažje skriti. Čim se tak nov bogataš spusti na delo, več denarja zasluži v partiji. Znan je slučaj nekega podjetnega šoferja, ki je začel z enim tovornjakom, si jih postopoma nakupil več in več, odprl tudi izposojevalnico taksijev, nato razširil svojo delavnost na hotele in restavracije, a je končno moral pobegniti v Zahodno Nemčijo, da se je izognil preganjanju. Ni šlo toliko za tako obširno gospodarsko udejstvovanje, ki je bodlo druge manj uspešne tekmece, temveč njegov letni obrat z davčno upravo, kateri je prijavil

bila doslej največja, kar se jih je za razne prilike zbralo v bivšem nacističnem taborišču, v katerem so nacisti pobili nad 4 milijone jetnikov, so bili mnogi bivši jetniki taborišča, nekateri oblečeni v jetniške sive obleke z belimi črtami. Med častnimi gosti je bil tudi 70 letni Frank Gajowniczek, Poljak, za katerega se je žrtvoval sv. Maksimilijan Kolbe. Ko je Gajowniczek prosil nacistične rablje, naj ga zaradi žene in otrok pustijo živeti, se je javil na njegovo mesto Maksimilijan Kolbe. Nacisti so ga vrgli v temnico, se je ustil deset dni brez sleherne hrane in ga končno ubili z injekcijo kisline.

čistega dobička samo 1000 dolarjev letno.

Izbegavanje davkov pa ni samo stvar zasebnih podjetnikov, temveč je zlasti in predvsem razširjeno v državnih ustanovah. Vsem so znani slučajji občin, raznih gospodarskih kombinatov in drugih vrst državnih ustanov, ki načrtno, s pomočjo svojih pravnih svetovalcev, goljufajo najprej svoje republike, potem pa vso državo.

Nizek zaslužek

Kakor je veliko nesorazmerje v bogastvu med zasebnimi podjetji, tako je veliko nesorazmerje tudi v zaslužku delovnih ljudi. Navaden tovarniški delavec zasluži povprečno 100 ameriških dolarjev mesečno, medtem ko njegov direktor 1000 ali več. Ker delavec zasluži premalo, da bi mogel dohajati cene, ki neprestano rastejo, se poslužuje vrste načinov postranskega pridobivanja denarja, prav tako, kakor njegov direktor, ki mu tudi ne zadostujejo redni dohodki. Vsesplošna potrošniška mentaliteta je tako trdno zasidrana v državi, da je še tako (na papirju) strog socialistični gospodarski sistem ne more več spremeniti. Dodajmo k temu še problem različnih narodnosti, predvsem vprašanje ravnotežja med srbskim in hrvaškim narodom, pa je slika današnje jugoslovanske stvarnosti popolna.

Novo partijske čistke

iz istih jugoslovanskih državljanov, ki si ugonablajo svoj lastni družbeni sistem. Od časa do časa se partijsko vodstvo trudi, da bi ta razvoj v razkroj ustavilo, a vse zaman. Eden takih poskusov je spet novo „pismo“ vodstva jugoslovanske KP s Titom na čelu vsem partijskim organom, od najvišjih do najnižjih, ki so ga te dni dobili iz Beograda. Tito grozi z novimi čistkami v partijskih vrstah, da bi ta tok navzdol ustavil.

11. obletnica blagoslovitve Slomškovega doma v Ramos Mejía

V nedeljo, 15. oktobra t. l. je slovenska skupnost v Ramos Mejiji obhajala enajsto obletnico blagoslovitve Slomškovega doma. Sončno nedeljsko jutro je privabilo že k dopoldanskim slovesnostim rojake od blizu in daleč v slavnostno okrašeni dom.

Ob 11 dopoldne so trije trobentači mladinske godbe naznanili pričetek slavnosti. Ob akordih argentinske himne je Martinka Andrejak v narodni noši dvignila argentinsko zastavo, njen bratec Miha pa je ob zvokih Naprej zastava slave, ki jo je zaigrala Mladinska godba pod vodstvom g. Toneta Skubica, dvignil slovensko trobojnico. Zatem je predsednik Slomškovega doma g. Franc Vester pozdravil zastopnike vseh organizacij in domov ter v klenih besedah nakazal delo in probleme Slomškovega doma. Nato je sledila sv. maša, ki jo je daroval direktor slovenskih dušnih pastirjev msgr. Anton Orehar, med katero je ubrano prepeval ramoski cerkveni pevski zbor pod vodstvom g. Gabrijele Čamernika. Med sv. mašo, ki jo je daroval g. direktor Orehar za vse žive in mrtve člane Slomškovega doma, sta prvo in drugo berilo brala odbornika doma, g. France Vester in g. Joža Andrejak. Pri darovanju sta prinesla na oltar darove botra doma g. Kati Potočnikova in g. Herman Zupan (st.). V pridigi, polni lepih misli, je msgr. Orehar zlasti poudarjal potrebo po vzgoji voditeljev, ki bodo hoteli in znali ohraniti naše domove v slovenskem in katoliškem duhu. Po sv. maši so se ro-

jaki posedli po prostranem vrtu k prijateljskemu kosilu.

Popoldanski del proslave se je pričel malo po četrti uri. G. Marjan Loboda, prosvetni referent doma, ki je ves spored skrbno vodil, je napovedal kot prvo točko nastop fantov naraščajnikov s prosto vajo pod vodstvom g. Janeza Tršana. Po lepo podani vaji fantov so živahno priskakljale na oder deklice pod vodstvom poštvalne učiteljice gdč. Anice Šemrov in ljubko podale prizorček: Kuharice. Za njimi je nastopil mnogo obetajoči mladinski zbor, ki ga zavzeto vodi g. Jože Malovrh in ubrano zapel: N'mav čez izaro; Plovi, plovi; Drežniška; ter vedno lepo, Pojdem u Rute. Neumorna ga. Ema Kessler, ki je pravkar srečna prestala težjo operacijo, je tudi pripravila lep prizor. Mladenke v narodnih nošah so pod njenim vodstvom in s spremljavo mladega harmonikaša Cirila Loboda lepo zaplesale dva slovenska mladinska narodna plesa. Za tem pa so strumno prikoralili na oder naši najmlajši. S prizorom: Mi smo vojaki, korenjaki, so navdušili občinstvo. Za nastop sta jih skrbno pripravili ga. Lenčka Malovrhova in gdč. Marija Fink. Lepoto slovenske pesmi nam je podal priznani kvartet Marija, Bernarda, Helena in Marko Fink. Občuteno so zapeli: Pastirček, Jaz bi rad rdečih rož in Pridi Gorenje.

Govor arh. Jureta Vombergarja

Slavnostni govornik je bil naš član arhitekt g. Jure Vombergar. Po uvodnih besedah je približ sledeče:

„To je Slomškov dom, slovenski dom v Ramos Mejía, naš dom. Tu se shajamo ljudje iste krvi, izvora, tradicije, povezani v isti veri in idealih, za katere se splača živeti in se boriti. Mnogi izmed nas so nekoč to pripravljeno borbo dokazali z orožjem v roki, tudi za ceno lastnega življenja. Kasneje v tujini so ta boj nadaljevali na drug način: Slomškov dom je eden velikih izrazov borbe za ohranitev slovenstva, krščanske vere in človeškega dostojanstva.

Te vrednote so danes tako ogrožene, kot so bile pred tridesetimi leti, ali pa še bolj. Nevarnost komunizma je ista, le strategija je druga. Današnja zmaterializirana potrošniška družba in miselnost nam je prav tako hud sovražnik kot tedaj okupatorji in njihova poganška doktrina. Tudi nas že zastuplja ta miselnost, če že ne v javno izraženih mislih, pa v našem vsakdanjem življenju. Morda še nikoli v zgodovini zahodne civilizacije ni bil tako močan vpliv negativnih, a tako privlačnih elementov. Pasivno, kakor brez moči gledamo in stojimo, smo paralizirani ko zajček pred očmi kače boe. Skeptična in relativistična miselnost ne vidi nobenega pozitivnega izhoda iz današnjega položaja. Z neko naslodo razpravlja o tem, kaj vse je narobe, ni pa pripravljeno ali zmožnosti narediti ničesar. Pljuje v svoj lastni krožnik in se vrta v začaranem krogu. Od tod občutek krivde in poraza. To ni samo slabost družbe na zahodu, ne iščimo krivde le v taktiki mednarodnega komunizma, ki brez dvoma! in še kako! izrablja in izumlja nova protislova in jim brusi ostrino. Oni imajo iste probleme in le s terojem ustvarjajo videz nekega reda, čeprav nimajo nobenih prepričljivih argumen-

tor. Saj je verjetno že zdavnaj vse napisano, kaj je prav in kaj ne in ni treba nobenih študijev psihologije in sociologije za spoznanje večnih resnic. Zgleda, kot da bi bila življenjska modrost nekako v nasprotju z enciklopedičnim znanjem, s katerim visoke šole trpajo svoje učence. Potreben je zdrav razum, vera v ideale in volja uresničiti jih v življenju. To pa je dostopno vsakemu človeku.“

Končal je svoj govor s sledečimi slimi:

„Mislim, da je ta velika naloga Slomškovega doma in vseh slovenskih domov: ustvariti oaze sredi puščave današnje družbe. Oaze krščanstva in slovenstva, kjer ne bomo kritizirani ali smešeni zaradi našega načina življenja in mišljenja;

kjer se bomo počutili kot doma, otroci, mladina in odrasli;

kjer bodo naravne razlike med ljudmi različnih poklicev, preroženja in izobrazbe predstavljale pestro vrednoto skupnosti, ne pa povoda za nevoščljivost in opravljanje;

kjer bomo znali izraziti hvaležnost tistim, ki so s svojo požrtvovalnostjo in zmožnostjo ustvarili ta Dom, tem ki s tako ljubeznijo učijo naše otroke v slovenski šoli;

kjer bo avtoriteta, naravno dana ali svobodno izbrana, spoštovana;

kjer bo vedno prisotno veselje, tisto veselje, ki izhaja iz poštenja in čiste vesti, da bi na vprašanje našega pokrovitelja škofa Antona Martina Slomška „Preljubo veselje, o j kje si doma?“, lahko odgovorili:

v Slomškovem domu.“

Govor so vsi navzoči sprejeli z velikim odobravanjem. Prav v začetke

Novice iz Slovenije

STATEMBERG — Na devetem pisateljskem srečanju, ki ga prireja mariborski pododbor slovenskega pisateljskega društva, so se pisatelji ukvarjali predvsem s kritiko in njenim izvorom. Branko Rudolf, Štefan Barbarič, Dušan Pirjevec, Taras Kermavner, Rudi Šeligo, Niko Grafenauer, Boris Pahor, Dimitrij Rupel, Franc Zagoričnik, Peter Božič in še nekateri so z referatom (Branko Rudolf), koreferatji in debato markirali različna kritiška orožja na slovenskem kritičkem poligonu — izvorna, manj izvorna in tudi docela neuporabna.

SENTJUR PRI CELJU — V nedeljo 17. septembra so odkrili v tem kraju spomenike trem slovenskim skladateljem: bratom Benjaminu, Gustavu in Jožetu Ipavcu, ki so se rodili v tem kraju. Spomeniki so eno zadnjih del kiparja Lojzeta Dolinarja, saj jih je dokončal komaj dva meseca pred svojo smrtjo. Ob tej priliki so izdali brošuro, v kateri je prikazano življenje in delo bratov glasbenikov; v kratkem pa bo izšla plošča s samospevi Benjaminu Ipavcu in izvedbi tenorista Antona Dermota ter Serenada za godala v izvedbi radijskega godalnega orkestra.

KAMNIK — Koncert poljskih rudarjev iz Katowic je bil v Kamniku 11. septembra. 50-članski zbor Echo je zapel stare in nove poljske pesmi ter dela Lassa, Certona in Schuberta. Koncertni nastop poljskih pevcev je navdušil poslušalce, ki so pokazali mnogo pevskih sposobnosti in vrlin.

LJUBLJANA — Ob proslavi stoletnice Društva slovenskih pisateljev je 124 članov izrazilo pripravljenost sodelovati na recitacijskih večerih po vsej Sloveniji. (Vseh članov je 185.) Izrazili pa so željo, naj bi za te nastope dobili majhen honorar. Pisatelji so se s ponudbo za recitacijske večere preko avtorske agencije obrnili na vse slovenske občine. Dobili so od 60 občin samo deset odgovorov in še to le dva pozitivna: iz občin Št. Lenart in Smarje pri Laibah. To je iz dveh občin.

MURSKA SOBOTA — V veliki dvorani soboškega hotela Diana se je 15. septembra začelo zborovanje slovenskih slavistov. Predsednik društva dr. Franc Zadravec je pozdravil 300 udeležence ter dejal, da se slovenskim slavistom prvič ponuja prilika poglobljeno spoznati Pomurje, njegove tradicije in jezikovne zanimivosti sveta ob Muri. Med zani-

movosti zborovanja slavistov spada tudi prepoved kajenja na sestankih.

MARIBOR — V Mariboru razpravljajo na vseh mogočih forumih o novi univerzi. Tako je Zveza inženirjev in tehnikov sporočila, da se člani upravnega odbora zavzemajo, da mora štati bodoča univerza tam, kjer že obstajajo druge ustanove, ki so za nemoteno in plodno delovanje univerze potrebne. Zato je nujno potrebno v prvi fazi izgradnje zagotoviti prostor na levi strani Drave.

KRANJ — V kranjski občini so kar v osmih krajih pričeli z deli za nove šole. Gradnje so omogočili tudi občani sami, ker so se pred dvema letoma obvezali za samoprispevek. Letos zadnjičkrat hodijo v stare šole otroci v Naklem, Besnici in Trbojah. Otroci iz Kokrice in Orehka, ki morajo sedaj hoditi v Kranj, bodo dobili šolo prihodnjega jesen. Do konca leta pa bodo zgrajene stavbe v Predosljah, v kranjskem naselju Vodovodni stolp in posebna osnovna šola.

SLOVENJ GRADEC — Prvi sneg so imeli 11. septembra v Slovenj Gradcu. Sneg sicer ni obstal v mestu, pač pa na okoliških hribovih. Prav tako je sneg že pobelil vse Karavanke in Julijce skoraj do podnožij.

Umrli se od 10. do 15. 9. 1972:

LJUBLJANA — Ana Budnar r. Kovač; Avgusta Bračič, dipl. pravnik; Vlasta Bole r. Božič, dipl. pravica; Brada Guzej r. Gaspari; Pavla Horvat r. Šonc; Alojz Jančar; Ivanka Jovan r. Sitar; Alojzij Krznar; Avgust Lakner; Marija Lap r. Nieftergal; Roman Oberlindner; Josip Pečenko; Aci Paulin; Jože Rodič, 86, up. strojevodja; Ivanka Senk; Marija Trampuž r. Možina; Anton Toplikar, up. pošt. usl.; Alojz Vičič; Alenka Weller.

RAZNI KRAJI — Pavla Avsenik, Zapuže; Tomaž Bergant, Škofja Loka; Vida Breščak r. Nahtigal, Novo mesto; Marija Borec r. Plevel, Homec; Pavle Hren, 73, Novo Celje; Janez Hribar, Bela peč pri Tuhinju; Marija Jelovčan r. Korčič, Jesenice; Franc Karo, Izola; Dora Korošek r. Vrtovec, up. učit., D. Anton Kremen, Maribor; Alojz Kralj, Kobra; Ignas Mole, Vrhnika; Janez Novak, Medvode; Marija Omovšek, Kamnik; Ivo Podlipce, Zirovnica; Marija Punčuh, Logatec; Josip Pavšič, upok. gozdni tehnik, Murska Sobota; Ana Steblovnik r. Breznikar, Celje; Marija Šubelj r. Štefančič, Postojna; Jakob Škofic, 80, up. mlinar, Mengeš; Radovan Štepic, Domžale; Antonija Trabe, 22, Selnica (let. nesreča); Ivana Velkavrh, up. Tob. tov., 91, Vič; Ida Zbontar, Koper.

Nekaj misli k letnemu obračunu Vincencijeve konference

„Oznaniilo“ je v svoji 54. številki dne 1. oktobra objavilo njen letni obračun. Zanimivo. Posamezne postavke prese- nečajo.

Dobrodelni mesec (1. 1971) je zbral nad pol milijona starih pesov. Mnogi so se ob tej priložnosti oddolžili za prejete dobrote s tem, da so odstopili nekaj njim, ki teh dobrot niso bili deležni, ali pa vsaj ne v zadostni meri. Marsikak darovalec je gotovo v duhu gledal hvaležen pogled potrebnega prejemnika.

Četrto milijona in več je bilo zbrana namesto cvetja in vencev na grobove umrlih. Skozi vse leto beremo v „Oznaniilo“ in vidimo, kako zbirajo cvet za cvetom in pletejo in sam blagoslovljeni vence našim pokojnikom. V nekaterih deželah imajo navado, da ob mrtvaškem odru na stojala za vence pripnejo plaketo, na kateri je napisano, da je ta in ta oseba darovala za reveže namesto venca. Morda bi bilo primerno, da bi tudi naša Vincencijeva konferenca pripravila primerne plakete...

Ob spominu na Odršenikovo rojstvo, ki je iz ljubezni do nas prišel na svet v revščini in to ljubezen dokazal v največji meri na Veliki čertek (in petek), so se rojaki spomnili na svoje brate in pri obeh cerkvenih nabirkah zbrali skoro 69 tisoč pesov.

Pri sv. urah v Ramos Mejia imajo to možnost) so zbrali nad 38 tisoč.

Potem v poročilu sledi postavka „Domobranska nedelja“, ki je po vseh slovenskih središčih zbrala nad 121 tisoč. — Tu se spomnim, kako sem se vračal iz ujetništva. Lačen sem nesel svojo revščino v nahrbtniku. Potrkal sem na

Vincencijeva konferenca

SLOVENC I V A R G E N T I N I

Osebnosti

Poroča. V soboto, 7. oktobra, sta se poročila v župni cerkvi v Ituzaingó g. Branko Šabič in gđc. Ana Maria Orfila. Priči sta bile ženinin svak g. Metod Mavrič, nevesti pa njena mati g. Juliana Mariana de Orfila. Poročne obrede je opravil prelat g. Franc Novak. Novoporočencema iskreno čestitamo.

† LICI GOLOB

Kot smo poročali v zadnji številki Svobodne Slovenije, je umrla 7. t. m. gospa Lici Golob, rojena Fabjančič. Pokojnica je bila rojena 4. julija 1928 na graščini Ruperc vrn pri Novem mestu. Srednje šolo je obiskovala v Novem mestu. Njena mati Dora Fabjančič, ki je umrla v Buenos Airesu pred petimi meseci, je bila znana Staro-ve družine iz gradu Kolovec pri Radomljah. Očeta Franca Fabjančiča, ki je bil višji železniški urednik, so komunisti ubili leta 1943 in pozneje tudi požgali grad Ruperc vrh.

Pred koncem vojne je bila g. Lici bolniška sestra pri domobrancah v Novem mestu, s katerimi se je skupno z bratom Anatolom umikala z Novega mesta na Koroško. Šla je pred skupino umikajočih se domobrancev in četnikov ter dajala znamenja za varen prehod. Iz Koroške je odšla z bratom Anatolom v Videm, kjer sta se komaj rešila, da ju niso zajeli komunistični partizani. Odšla sta v Trevis k stricu inž. Lenarčiču, kjer sta se sešla z materjo, ki je prišla v begunstvo po drugi poti. Gospa Lici je bila nato nekaj časa uradnica pri Tržaškem radiu pod Zavezniško vojaško upravo. 21. januarja 1948 je z ladjo Santa Cruz prišla v Argentino, kjer se je s pokojno materjo in bratom Anatolom naselila v Buenos Airesu. Poročila se je leta 1955 z Janezom Golobom, ki je po svojem očetu nečak Franje Golobove, operne in koncertne pevke, po materi pa nečak pokojnega tenorista Jožeta Gostiča.

Po 17 letih srečnega zakona je ne-

† FRANC TRDAN — V Zadolju, pri Ribnici na Dolenjskem je odšel v večnost Franc Trdan v 91. letu starosti. Bil je ugleden posestnik, veliko let občinski odbornik v občini Dolenja vas, kamor je takrat spadala vas Zadolje. Večkrat je prehodil vso Avstrijo, kamor je hodil krošnjari. Veliko je let tudi v Ameriki, v Braziliji in v Južni Ameriki. Bil je tudi smotar francosca in Jožeta, ki sta bila vrnjena kot domobranci iz Vetrinja. Nemci so mu požgali v oževitvi vsa gospodarska poslopja. Pa začel je znova in zgradil na novo, vse kar je bilo porušeno. Priljen kot mravlja in varčen do skrajnosti. Pa globoko veren mož. Za njim žaluje sin Anton, župnik in dekan v Čilu in sestra Marija poročena Oblak na domu v Zadolju. Pogrebne slovesnosti je vodil ribniški dekan Alojzij Dobrovoljc ob asistenci drugih duhovnikov dne 23. septembra. Naj počiva v miru.

Predavanje v okviru Zveze mater in žena

V četrtek, 26. oktobra, bo imel na sestanku Zveze mater in žena prof. dr. Rudolf Hanzelič drugi del predavanja, katerega prvi del je imel na sestanku meseca avgusta pod naslovom: „Kaj zahtevajo otroci od svojih staršev.“ V tem drugem delu predavanja se bo spoprijel z razglabljanje, kako bi našli stik z mladino, ki si utira svojo pot, vendarle v nekakšno družinsko občestvo. Prizadevati si moramo, da bomo dosegli ideal: sodelovanje in tesno povezanost družine kljub nekaterim nesoglasjem med posameznimi člani družine. Težko bomo to dosegli, toda potruditi se moramo, da ne bomo vsi skupaj ostali na razpotju, ki ne vodi nikamor.

Vse naše matere in žene, ki so zadnjič našega predavatelja spremljale s takšno toploto, prisrčno vabimo, da se udeležijo tega sestanka.

Šolsko kolonijo pripravlja šolski odsek ZS. Kolonija bo v cordobskih planinah pri dr. Hanzeliču. Iz Buenos Airesa bo odšla 27. decembra in se vrnila 12. januarja. Prispevek za kolonijo je 21.500 (starih pesov), če se ne bo podražila vojnja. Prosimo, da čimprej prijavite otroke v pisarni Zedinjene Slovenije. — Izlet vseh slovenskih šol bo 21. oktobra.

Zaradi misijonske nedelje je filmska predstava na Pristavi prestavljena na soboto 21. okt. ob 19.30.

VSI ROJAKI VABLJENI NA URADNO PROSLAVO SVETOVNE MISIJSKE NEDELJE

v nedeljo, 22. t. m., ob 16 v Slovenski hiši!

S svojo navzočnostjo pokažimo, da nam je kaj za zmago krščanstva nad brezbožnim komunizmom in kapitalizmom v svetu!

nadoma zbolela in po petih tednih trpljenja umrla 7. t. m. Pogreb je bil v ponedeljek 9. t. m. na pokopališču Chararita ob številni udeležbi prijateljev in znancev, med katerimi je uživala splošno priljubljenost. Med temi je bilo tudi mnogo domačinov, ki so objokovali njeno prezgodnjo smrt.

Možu Janezu ter vsem sorodnikom izreka tudi Svobodna Slovenija globoko sožalje.

Buenos Aires

Kulturni večer SKA

V soboto, 7. oktobra je bil v Slovenski hiši 9. kulturni večer SKA, posvečen pesniku Vladimirju Kosu. ob priložnosti njegove pesniške zbirke „Ljubezben in smrt. In še nekaj“, ki je izšla lani pri SKA in je dosegla nagrado Vstajenja v Trstu. Pesnik Vladimir Kos je jezuitski misijonar na Japonskem, obenem pa profesor na univerzi ter je eden izmed tujcev, ki najboljše obvladajo japonski jezik. Konkurriral je tudi v vrsti japonskih pesnikov in bil nagrajen kot japonski pesnik od japonskega cesarja. Zadnja njegova zbirka je že druga njegova zbirka z japonskimi motivi; prva je bila „Dober večer, Tokio!“, ki je bila celo tiskana na Japonskem na japonski način in je danes že velika redkost; druga pa je lani izšla pri SKA. Iz obeh zbirk in še novih rokopisov je priredil režiser Niko Jeločnik ta večer, ki je združeval studijo o njem, pesem, recitacijo, melodijo, foto in slike v eno ubrano celoto.

Uvodno besedo je imel Niko Jeločnik, nakar je esej o njem prebral urednik Meddobja France Papež in bo verjetno kje objavljen. Sedaj samo opozarjamo nanj, ker je res skrbno skušal približati tega pesnika avantgardistične smeri naši publiki.

Pesmi sta recitala g. Nataša Smerujeva in Niko Jeločnik v treh delih: najprej iz zbirke Dober večer, Tokio, potem iz zbirke Ljubezben in smrt. In še nekaj, ter končno iz rokopisne, ki jo je pred kratkim pesnik poslal.

Recitacije so nam pokazale, da pesnik resnično ni tak avantgardist, za kakršnega ga imajo, temveč zna biti celo zelo preprost, iskren in se ga da celo zelo razumeti — temveč tudi — ne samo razumeti — temveč čuti. Njune recitacije je spremljalo izvorno petje tokijskih „slavčkov“, ki ga je na traku poslal pesnik sam. Prav tako je po vsakem delu sledilo nekaj barvnih posnetkov pokrajlin in življenja na Japonskem, med katere je lic. Janez Zorec prikazoval svoje abstraktne ikovne skice, ki naj pomagajo občutiti Kosovo pesem ob takih motivih. Nekatero teh izvornih abstraktnih skic so bile prave umetnine. Večer je bil lepa predstavitev tega zdomskega pesnika iz daljne Japonske, ki med japonske motive spretno vpletajo v se celo s krasno pesmijo klanja kotevskim žrtvam v pesmi Rog, podobno, kakor je nekoč tudi Stanko Majcen zapel pesem tej naši tragediji. Večer je bil posnet na trak, da bo poslan pesniku na Japonsko kot zaslužni dar modernemu umetniku.

MLADINSKI ZVEZNI SESTANEK

Mesec oktober smo mladi Velikega Buenos Airesa pričeli s polnim veseljem razpoloženjem. Naša zvezna odbora SDO in SFZ sta pripravila kot redno mesečni sestaneke. Bil je v nedeljo 1. oktobra v Slovenski hiši.

Posebno privlačnost pa je imel sestaneke. Prišel je med nas dr. Rudolf Hanzelič. Napoved njegovega obiska je vzbudila med mladino veliko zanimanja.

Iz vseh okrajev se je udeležila mladina in v nadvse razveseljivem številu smo prisostvovali najprej naši skupni mladinski maši.

Zvezni predsednik SFZ Pavel Fajdiga ml. je začel sestaneke z molitvijo. Rudi in Nevenka Vidmar iz Berazategui pa sta pravilno razpoloženje na sestanku. Zapela sta nam dve pesmi ob spremljavi kitare. Ploskanje vseh navzočih jima je bilo v priznanje.

Predsednik Fajdiga je nato prosil za besedo dr. Hanzeliča, ki pa je točno zadel na značilnost mladine z naslovom govora. O virih veselja, naj bi govoril.

Več kot enourn predavanje in popolni molk, ki je prevladal v dvorani je dalo vtis vsakemu: predavanje, odlično; predavatelj živi z mladino!

Ampak ni bilo veselje samo v naslovu predavanja. Je bilo tudi v vseh navzočih in večkrat se je splošen smehljaj raztepal po vseh ustnicah ob navdušenem in zanimivem predavanju.

V teku govora nam je dr. Hanzelič nakazal različne vire veselja. Tako npr. narava, zabava, delo. Tudi v delu je treba najti veselje, in v zabavi in počitku da se razveselimo in napolnimo našo duševnost z novim ognjem.

Pred težavami in krizi življenja, imamo pravico pritoževati se, ampak nikoli pustiti oz. ločiti se od veselja. Zato vedno bodimo polni veselja, veselimo se z drugimi, veselimo se z vsemi!

Dolgotrajno ploskanje je bilo v zahvalo dr. Hanzeliču in predsednik Fajdiga je zaključil sestaneke z molitvijo.

FRANC SELAN — 70-letnik

V nedeljo, 15. oktobra, je v Transradiopri Buenos Airesu v krogu svoje družine in najbližjih znancev in prijateljev slavil 70 letnico svojega življenja g. Franc Selan. Rojen je bil na Trati pri Velesovem leta 1906 se je poročil s

Pavlo Vreček. Njun zakon je Bog obogatil z desetimi otroki: s hčerko Pavlo in devetimi sinovi: Francetom, Štefanom, Tinetom, Ivanom, Cirilom, Andrejem, Antonom in Mirkom. Najstarejši sin France živi na domu v Velesovem, dva: Štefan in Mirko sta umrla, ostali pa žive v Argentini, kjer so si ustanovili nove slovenske družine.

Jubilant je v domovini poleg mnogoga dela na domači kmetiji poprijel za javno delo. Pri srcu mu je bila zlasti domača župna cerkev, katere ključar je bil dolga leta. Revolucija ga je kot zavodnega moža postavila v domobranske vrste. Po prihodu v Argentino si je postavil lasten dom v Transradiu. Tu z velikim zanimanjem spremlja našo skupnost. Pomaga, kjer more. V njegovih hiši so naši listi stalni obiskovalci. Ves ostali čas pa posveča cerkvi, ki je v veliki meri zrastle prav po njegovem prizadevanju in je središče transradijske župnije.

SLOVENSKA VAS

Svetovni in slovenski politični položaj

8. oktobra je bilo v Hladnikovem domu po slovenski maši predavanje Rude Jurčeca. Udeležba je bila prav lepa. Z obnovo sestankov o prosvetnih in drugih vprašanjih je Društvo Slovenska vas ugodilo želji mnogih vaščanov.

Materinska proslava

Mladina je to nedeljo, 15. oktobra pripravila proslavo mamicam na čast. Najprej je govorila predsednica DO gđc. Mimi Bokaličeva, nato pa predsednik FO Andrej Rot. Deklamacijo je povedala Ivanka Drakslerjeva. Otroški pevski zbor je zapel pesmi Tam gori za našo vasjo in Materi, nakar je mamicam nagovoril v imenu naraščajnikov Dami Igljič. Končno so nastopile pod vodstvom gospodične Julke Luževčeve vse članice Marijinega vrta s priložnostnim prizorom, ki se je končal s tem, da so deklice razdelile vsem mamicam šopek in voščilo.

„Buhov“ asado

Ze tretjič je društvo pripravilo asado v prid misijonom na Madagaskaru. Vaščani so 15. oktobra popoldne spet napolnili Hladnikovo dvorano. Ob obujanju spominov na prijaznega gospoda Franceta Buha, ki se je pred štirimi leti poslovil, je potekalo kosilo v prisrčnem razgovoru. V imenu misijonarja Buha je spregovoril č. g. Lado Lenček CM. Ko se je zahvalil za tak izraz misijonske vneme, je spomnil, kako lepo se razvija slovenski misijon na Madagaskaru. Sedaj deluje tam že petnajst Slovencev. V misijonsko delavnost so se zbrali redovni in svetni duhovniki, redovnice in laiki. Tudi predsednik Društva Slovenske vasi, g. Stane Mehle, je navzoče pozdravil. Posebna rifa z dobitkom punčke v slovenski narodni maši je zbudila posebno pozornost in so jo vsi podprli z nakupom srečk. S tega zbora je bilo poslano posebno pozdravno pismo gospodu Buhu s podpismi navzočih.

Misijonski film

Zvečer 15. oktobra je bila dvorana spet napolnjena. Na vabilo vikarijskega misijonskega krožka so se odzvali prijatelji slovenskih misijonarjev v prav lepem številu, in to kljub temu, da je bila to že tretja prireditel istega dne! Uvodno besedo je imel Andrej Rot, deklaracijo Toni Kokalj, Mari Glinškova pa je povedala o filmu, da je za Slovence zanimiv tudi zato, ker pokaže uspešen misijon in prisiljen umik misijonarja Massaia, ki je bil sodobnik našega misijonarja Ignacija Knobleharia.

MLADINSKA KNJIŽNICA

Je že v polnem teku. Po objavi prenovitve mladinske knjižnice, je že mnogo mladih prihitelo in obiskalo našo knjižnico. Predvsem pa se zahvalimo za lepo številno knjig, ki so nam mladi podarili.

Ponovno se obračamo vsem, za podporo naše knjižnice in kar je še več, za obisk!

Knjižnica je odprta ob sobotah med srednješolskim tečajem in ob nedeljah po mladinski maši. Namenjena pa je slovenski mladini na splošno.

NARODNI PRAZNIK 29. OKTOBRA IN DAN SLOVENSKE ZASTAVE

VELIKO NARODNO SLAVJE V SLOVENSKI HIŠI
28. oktobra 1972

- Ob 19.00: sv. maša za vse, ki so delali in se žrtvovali za slovenski narod.
- Ob 20.00: pozdravne besede — Pavel Fajdiga, predsednik Pripravljalnega odbora.
Govora: Ana Marija Klanjšček, predsednica SDO; Miloš Stare, predsednik Narodnega odbora za Slovenijo.
Slovenski folklorni plesi; režija: Maks Borštnik
- Ob 20.45: slavnostna večerja.

VSE SLOVENKE IN SLOVENCE VLJUDNO VABI

Pripravljalni odbor

P O Š P O R T N E M S V E T U

V Madridu sta se 11. oktobra pomerili nogometni enajstori Španije in Argentine, ki se je končala z zmago prve z 1:0. Tekma sama pa je bila na nizki tehnični višini; v drugem polčasu so sicer Argentinci brez uspeha igrali bolj napadalno, toda to ni ogrožalo španske zmage. Gledalci so bili zelo nezadovoljni z igro domače in tuje enajstori in so ju izžvižgali.

Isti dan je jugoslovanska reprezentanca, ki se bo konec meseca pomerila s Španijo v Las Palmas v kvalifikacijski tekmi za svetovno prvenstvo, v Londonu igrala z Anglijo neodločeno 1:1.

Teniška ekipa ZDA je v Bukarešti ohranila Davisov pokal z zmago nad Romunijo s 3:2. Lani so prav z istim rezultatom in z istim nasprotnikom osvojili slavno srebrno posodo.

Miro Kocuvan, član Kladivarja iz Celja, je na prvenstvu posameznikov v Beogradu izboljšal državni rekord na 200 m s časom 20,8. Drugih posebnih rezultatov pa to prvenstvo ni prineslo.

Novo, 50-metrsko skalalnico iz umetne snovi so zgradili člani Slov. smučarskega kluba Ilirija v Mostecu. Doslej so bili v Mostecu le umetni skalalnici, ki sta dovoljevali skoke do 15 in 25 m. Otvoritev nove umetne „velikanke“ bo 22. oktobra; nastopili bodo najboljši skakalci iz ZR Nemčije, Avstrije, ČSSR, Italije in morda še Madžarske, poleg slovenskih asov v smučarskih skokih.

XX. ŠAHOVSKA OLIMPIADA

Paul Keres, kapitan sovjetske šahovske ekipe na XX. šahovski olimpiadi v Skoplju, je ob zaključku olimpiade izjavil, da šahovska nadmoč Sovjetske zveze nad drugimi ekipami polagoma upada. Kljub temu je Sovjetske zveze v Skoplju zmagala enajstič zaporedoma. Trije bivši svetovni prvaki Petrosjan, Smislov in Talj, bivši mladinski svetovni prvak Anatolij Karpov in velemejstra Korčoj in Savon so zbrali 42 točk; drugo mesto so zasedli Madžari s 40½ točk, tretje pa jugoslovanski šahisti s 38 točkami. Jugoslovani so že pred začetkom olimpiade računali na kakšno odličje, najbrž kar na drugo mesto, čeprav niso tega povedali. Ekipa ZDA brez Fischerja in Lombardija ter Evansa je zasedla skupaj s Holandijo 7—9 mesto; Argentinska ekipa, ki so jo sestavljali

SLOV. DOM V SAN MARTINU

KONCERT

bo v soboto, 25. novembra in ne 4. novembra, kot je bilo objavljeno

UNIV. PROF.

DR. JUAN BLAZNIK

Zahtevajte določitev ure na telefonu 49-5855

C. José E. Uriburu 285, Cap. Fed

špecialist za ortopedijo in travmatologijo

Ordinira v torek, četrtek in soboto od 17 do 20

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. 2
T. E. 35-8827

OBVESTILA

SOBOTA, 21. oktobra 1972:

Pri Slovenski kulturni akciji bo predaval ing. Martin Povše o jedrni centrali v Atuchi; Slovenska hiša ob 20.

Izlet vseh slovenskih šol.
V San Martinu zaključno srečanje šahovskega troboja med San Martinom in Ramos Mejjo.

NEDELJA, 22. oktobra 1972:

Misijska proslava ob 16 v Sloven-hiši.

Carapachayski dom prireja vsakoletno celodnevno pomladansko rajanje. Na Pristavi ob 17 filmska predstava.

ČETRTEK, 26. oktobra 1972:

Predavanje prof. dr. Hanzeliča na sestanku Zveze žena in mater ob pol 5 v Slovenski hiši. Naslov predavanja: Medsebojno sodelovanje in povezanost članov družine. Na zanimivo predavanje iskreno vabimo.

Nedelja Kristusa Kralja. Proslava prnika in spomin slovenskih katoliških shodov.

SOBOTA, 28. oktobra 1972:

V Slovenski hiši zvečer proslava narodnega praznika 29. oktobra.

NEDELJA, 29. oktobra 1972:

V Rožmanovem zavodu v Adrogue celodnevna prireditev.

DRUGI ZBOROVSKI OKTOBER

Tako se imenuje ciklus zborovskih koncertov, ki ga v tem mesecu letos spet organizira moronska občina. Nad 50 zborov iz vse države sodeluje v njem, med njimi tudi naš „Gallus“ in Slovenske mladenke iz Castelarja. Te bodo nastopile v petek, 20. t. m. ob 20.30 v dvorani LIPOLC, 24 de Octubre y Blas Parera v Ituzaingó, „Gallus“ pa v soboto, 28. t. m. ob 20. uri v kolegiju Inmaculada, Pedro Goyena 1990 v Castelarju.

Rossetto, Garcia, Rubinetti, Hase, Emma in Debarnot, je skupaj s Švedsko delila 13. in 14. mesto. Argentinska ekipa je v finalnem tekmovanju dosegla dve zmagi, igrala je neodločeno pet srečanj, osem pa jih je izgubila. Med največje uspehe šteje neodločen izid 2:2 v štirinajstem kolu proti ekipi Sovjetske zveze

V skupini II (17. mesto) je bila prva Anglija, v skupini III. (32. mesto) Avstralija, v skupini IV. (48. mesto) pa Francija. Na zadnjem 62. mestu se je znašla ekipa IDeviških otokov.

V V. ženski šahovski olimpiadi, ki je bila prvič istočasno z moško, v Skoplju, je tekmovalo 23 reprezentanc. Tudi tu je zlato medaljo odnesla ekipa Sovjetske zveze, v kateri je igrala svetovna prvakinja Nona Gaprindašvili. Sovjetske igralke so zbrale brez poraza 11½ točk, drugo mesto je zasedla ekipa Rumunije z 8 točkami, tretje pa je dobila Madžarska prav tako z 8 točkami.

Dragi rojaki!

Starši in sorodniki gojencev!

Vsi bivši zavodarji!

ROŽMANOV ZAVOD V ADROGUE

vas vabi na svojo letno prireditev na zavodskem vrtu

V NEDELJO, 29. OKTOBRA

Dopoldne

bo posvečeno Baragovi zadevi ob 50-letnici dela za njegovo beatifikacijo in ob 20-letnici Južnoameriške Baragove zveze (JABZ):

ob 11: sv. maša, ki jo bo daroval delegat za slovensko dušno pastirstvo v Argentini, msgr. Anton Orehar;

po maši: ● govor predsednika JABZ dr. Filipa Žaklja;

● recitacija;

● solospjev iz prof. Alojzija Geržiničevega oratorija „Irenej Friderik Baraga (poje Marko Fink).

Opoldne:

kosilo

Popoldne

ob 16:

● Pozdrav

● Zborna igra na prostem:

Joža Vombergar:

CUDO KRESNE NOCI

Režija: Marijan Willenpart

Igrajo: Gojenci Rožmanovega zavoda.

ROJAKI!

V nedeljo, 29. oktobra, boste srčno dobrodošli v Rožmanovem zavodu v Adrogueju!

S svojim obiskom boste duhovno, narodno in materialno podprli to našo skupno vzgojno ustanovo!

SDO

SFZ

20. mladinski dan

SLOVENSKE MLADINE VELIKEGA BUENOS AIRESA

— 5. NOVEMBRA NA PRISTAVI —

11.30 SV. MAŠA

12.30 KOSILO

16.00 POPOLDANSKI PROGRAM

V Zavetišču dr. Gregorija Rožmana bo sv. maša za pok. Vinka Zupana. Po maši bo pripravljen Asado.

NEDELJA, 5. novembra 1972:

Mladinski dan SDO in SFZ.

SOBOTA, 25. novembra 1972:

Koncert v Slovenskem domu v San Martinu ob 19.30.

SLOVENSKI DOM V SAN MARTINU

se iskreno zahvaljuje vsem, ki so pomagali, da je velika sanmartinska tombola lepo uspela. Zlasti se zahvaljuje vsem številnim darovalcem dobitkov, darovalkam pečiva, tombolski komisiji, izključevalcu števil, kuharicam, strežnemu osebju in sploh vsem sodelujočim, posebej pa še vsem rojarkom za izredno velik obisk.

Odbor

PORAVNAJTE ZAOSTALO NAROČNINO!

SLOVENSKI DOM CARAPACHAY

priredi dne 22. oktobra 1972 vsakoletni

POMLADANSKI DAN

ob 11.30 sv. maša za raj. Julijo in Celestina Jelenc.

Pri sv. maši nabirka za misijone.

Po maši skupno kosilo; popoldne nagradno tekmovanje v balinanju tekmovanje v odbojki.

Domača glasba — Srečolov — Prosta zabava

Sodeluje orkester PLANIKA

L. E. "SAVA"

RADIO — TV — ZVOČNE NAPRAVE
POPRAVILA NA DOMU V 24 URAH

T. E. 88-7706

pisarna 20

Potujete v RIM — Italijo?

Ne pozabite obiskati slovenskih hotelov.

Hotel BLEED in Hotel DANIELA

00185 - ROMA tel. 777102-7579941
Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 - ROMA - Via Luzzatti, 31
tel. 750587 - 771051

Lastnik: VINKO LEVSTIK

Zmogljivost 85 sob, 150 ležišč. Vse sobe s privatno kopalnico, telefonom, radiofilodifuzijo, klimatskimi napravami. Nova slovenska restavracija. Osebe pretežno slovenske. Počutili se boste kot doma. — Dobrodošli!

Denarne naložbe, posojila

Pod najboljšimi pogoji!

KREDITNA ZADRUGA SLOGA z. z. o. z.

Bmé. Mitre 97

658-6574

Ramos Mejia

Uradne ure: ob torkih, četrtek in sobotah od 16. do 20.

V globoki žalosti sporočamo vsem prijateljem in znancem, da nas je previdena s tolažili svete vere po kratki bolezni zapustila dne 7. oktobra ljubljena žena, sestra, nečakinja, teta in svakinja, gospa

Lici Golob roj. Fabjančič

Na zadnjo pot smo jo spremili na pokopališče Chacarita 9. oktobra. Zahvaljujemo se vsem, ki so ji v času bolezni stali ob strani. Posebej se zahvaljujemo rev. Jožetu Košičku za vse tolažilne obiske in veliko skrb v času bolezni. Prav tako se mu zahvaljujemo za molitve in vodstvo pogreba. Iskrena hvala vsem, ki so našo drago Lici prihajali kropiti, moliti za pokoj njene duše, vsem darovalcem cvetja in vsem, ki so jo v tako velikem številu spremili k večnemu počitku.

Žalujoci:

Janez, mož;

Anatol, brat, z družino;

Saša ter ing. Vladi Stare, strica in ostalo sorodstvo.

Buenos Aires, Mendoza, Posadas, Ljubljana.

